

ВСІМ МИРОМ

Місяць тому його ще не було. Тепер же стоїть — півтораметрове мідне погруддя, базальтовий постамент, причепурена навколишня територія. І всі, хто тут проходить чи проїжджає, бачить не тільки споруду святого храму, а і його, Кобзаря. і не лише бачить, а й, здається, чує урочисто-величаве: „І оживе добра слава, слава України...”

Так, ви не помилилися: мова йде про новий пам'ятник Т. Г. Шевченка, відкритий в переддень річниці Незалежності в Тучині.

Відразу скажемо: ініціатива спорудження пам'ятника належить місцевому осередку Руху, який очолює М. В. Дем'янюк. Щодо безпосередньо будівництва, то зводили споруду всім миром. Скажімо, військовослужбовці Рівненського гарнізону допомагали розпилювати дерев'яні деталі, дослідне підприємство „Тучинське” виділило

цемент, а жителі села А. А. Горайчук, Й. М. Базян, М. М. Дукс, С. К. Тивончук, А. В. Стадник, В. П. Струк, Д. В. Литвинчук, Б. В. Родчин, Я. С. Войтович та А. Г. Стадник піднімали до потрібної відмітки власне постамент.

І ще такий факт. Кошти на виготовлення мідного бюста (а це майже 8 тис. крб.) пожертвували самі сільчани. Сто карбованців, п'ятдесят, тридцять, знову сто — так накопичувалися ті вісім тисяч. Проте не одні лише тучинці робили внески. Гроші на спорудження пам'ятника давали і сажівчани (директор школи В. О. Кубай), і мешканці інших сіл. Що ж стосується коштів (майже 90 тис. крб.) на благоустрій навколишньої території, то їх виділив виконком Тучинської сільської Ради.

Словом, пам'ятник Кобзареві — дійсно народний.

В. ВАСИЛЬЧУК.